

Продукція ТОВ "Білоцерківхлібопродукт", відзначена багатьма нагородами, експортується в різні країни світу.

Енергетична криза, економіка в жалюгідному стані, війська РФ на кордонах, а відтак паніка й розгубленість та стрибки долара й цін на продукти та медикаменти... До реальної картини нашого сьогодення ще можна додавати багато негативних чинників, і все те буде, як кажуть, в наявності. Але, мабуть, досить і цього, аби в нормальній людині виникла непереборна потреба знайти противагу цій похмурій картині буття. Непереконливі й малозрозумілі меседжі Глави держави не підходять. Тут хочеться почути думку людини, загартованої десятиліттями розбудовування, утримання, виживання, зрештою – здобування заслужених успіху й авторитету власного і своєї справи на непередбачуваних та нестабільних українських теренах. Якщо коротше – хочеться поговорити з особистістю, яка має досвід, повагу, безумовно, адекватно оцінює стан справ, але (віриться) має обнадійливий рецепт на майбутнє для кожного з нас. Логічно, що ми напросилися на розмову до Івана Петровича ШИЛОВА, людини заслуженої, відомої чіткою життєвою та громадянською позицією, безпосередньо задіяної в економічних та політичних процесах, виробничика й мецената, директора знаного далеко за межами України підприємства – ТОВ «Білоцерківхлібопродукт», яке для нас, білоцерківців, завжди, попри будь-які катастрофи, асоціювалося зі стабільністю.

Дякуємо, що, незважаючи на зайнятість, купу власних термінових справ, Іван Петрович нам не відмовив. Тож далі, друзі, про ситуацію в Україні, а відтак, на одному з потужних її підприємств, про причини й наслідки наших бід, про пріоритети і плани, про щоденну боротьбу як єдину можливість вистояти в цій країні розповідає Іван Шилов.

ПРО ПРОДОВОЛЬЧУ БЕЗПЕКУ

◆ Україна минулого року зібрала дуже високий урожай пшениці, але ж ніхто не каже правду. Та й добитися її дуже тяжко, тому що структури, які давала об'єктивну оцінку якості й кількості зерна, немає. А така структура була – державна хлібна інспекція. Але на додому зерно-трейдерам, яким вона заважала, її ліквідували. Це був державний арбітр, який міг зайти на будь-яке підприємство, незважаючи на форму власності, й перевірити кількість і якість зерна. І це було правильно, адже завдяки цьому ми мали уявлення, що в нас є, і таким чином забезпечувалася продовольча безпека в країні. Прикро, але ті державні інституції, які були покликані знімати напругу на продовольчому ринку – Держрезерв і Аграрний фонд, сьогодні свою функцію виконують не повною мірою. Коли йде пік ажіотажу по ціні, саме вони якраз і повинні були робити інтервенцію зерна для стабілізації цін на цьому ринку. В усякому разі, на основні продукти харчування.

◆ Не може не турбувати й те, що з думкою галузевих асоціацій (підприємств, які виробляють хліб, борошномелів й інших) – досить потужних структур, які

об'єднують багато колективів, АПК зараз не рахується. Там не хочуть зрозуміти елементарної істини: у структурі собівартості нашої – круп'яної й борошномельної – продукції сировина складає більше 90 відсотків. Тож ми не підписали меморандум про вивезення продовольчого зерна пшениці з України. А це дуже прикро, що, замість того, щоб експортувати готову продукцію, ми, в основному, експортуємо сировину. До речі, експорт борошна упав у декілька разів. Мені соромно, адже такі країни, як Туреччина і Казахстан, нині лідери у світі з експорту борошна. Не Україна! Я впевнений, що найменше 60% борошна, яке експортує Туреччина, виготовляється з української пшениці. Тобто іхні млині працюють, а наші – стоять... Ми стали сировинним придатком для дуже багатьох країн світу.

◆ Подивіться, що робиться сьогодні в портах. Зараз у Приморську (колись Іллічівськ) забудували територію елеваторами, які займаються експортом. Перевалочними елеваторами... Сьогодні вже проблемно купити якісну пшеницю другого класу – її практично вивезли.

ПРО «БІЛОЦЕРКІВХЛІБОПРОДУКТ» НА ФОНІ КРИЗИ

◆ Думки наші сьогодні не стільки про те, як розвивається, а як зберегти людей. Тому що для підготовки спеціаліста в нашій галузі потрібен час. А додаєте ще ту кількість молоді, яка виїхала на роботу за кордон. Завдяки пенсіонерам ми, власне, нині й працюємо. Вони йдуть на роботу, бо розуміють, що за пенсією при тих цінах за комуналку і на продукти в нас не проживеш. Тож честь і слава цим людям, які добросовісно і кваліфіковано трудяться, в тому числі й на нашему підприємстві. Сьогодні в нас працюють 300 осіб. І ми постійно дєамо заявки на фахівців до Центру зайнятості, але ж ніхто не приходить! Ми регулярно платимо офіційну зарплату. В нас є визначені колективним договором соціальні гарантії для працівників. А бажаючих все одно немає. Чому? А тому що рівень заробітних плат в Україні низький через те, що я говорив раніше: обсяги виробництва падають, резерви для розвитку практично відсутні.

◆ Зниження обсягів виробництва нас також зачепило, адже зросли ціни, а купівельна спроможність людей – навпаки. Крім того, наша держава не стимулює експорт. І це прикро. Ми колись багато експортували продукції в Грузію. У нас із казахами практично однакова ціна в умовах реалізації з підприємства. Але в нас дуже дорога логістика: за перевезення залізниця виставляє захмарні рахунки, не дешевши й автомобільно. Якщо перевезти тонну зерна

в той же порт Приморська раніше коштувало 300–400 грн за тонну, то зараз мінімум 800. Хто з цим справиться? Все це лягає додатковим тягарем на ціну продукції.

◆ На цьому ринку дуже велика конкуренція. Виживе той, хто запропонує продукцію вищої якості за нижчою ціною. А ми не можемо впливати на ціну, бо 95% собівартості нашої продукції – це компоненти, які від комбінату не залежать (вартість електроенергії (виробляється за рік у два рази!), вартість газу й згаданих вище перевезень). Візьмімо для прикладу гречку. В Україні її сіють за залишковим принципом. Зараз вона коштує 26–28 тисяч за тонну. А якщо зі 100 кг зерна виходить 60 кг крупи, та додаєте до цього затрати на електроенергію та газ (щоб отримати пару для термообробки), ми й виходимо на собівартість ціною 42–43 гривні. Більше того, ще ми маємо й дефіцит гречки!

◆ Попри все, ми не стоїмо на місці. Перші в Україні освоїли виробництво крупу зі спельти (аж 8 видів), яка за своїми дієтичними властивостями нічим не поступається гречці. Вона особливо корисна для людей, які страждають від алергії на глутен.

◆ У нас чудова горохова крупа, її вона продається за цінами, навіть нижчими, ніж в АТБ. Почали переробляти овес і виробляємо прекрасні вівсяні пластівці. Зараз ми замовили лінію, яка дозволить наростили потужність виробництва (одеського виробника).

◆ Ми прагнемо створити умови, за яких зможемо приймати будь-яке зерно, доводити його до експортних кондіцій (кукурудзу, ячмінь, насіння соняшника, сою і т.д.). Шукаємо резерви. Але, повторюємо, без державної підтримки це важко. Особливо треба приборкати зернотрейдерів, які зі своїм спекулятивним підходом визначають цінову політику на сировинному ринку.

Вакцинуємося.
Разом ми сильніші!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 11-12 (14022-14023), 11 ЛЮТОГО 2022 р. Роздрібна ціна 4 грн. 00 коп.

Іван Шилов: «Ми маємо все для того, щоб забезпечити людей продуктами харчування»

Іван Петрович Шилов – директор ТОВ «Білоцерківхлібопродукт», заслужений працівник сільського господарства України, кавалер ордена «За заслуги» II ст.

◆ Крім того, через агресивні дії Росії пішов відткік капіталу, ті, хто купував наші облігації, почали їх продавати й вивозити валюту. Відтак долар зір, і це також впливає на нашу роботу.

◆ Та в нас не буде країни, якщо не буде державної, продовольчої, енергетичної безпеки. Ми маємо все для того, щоб забезпечити людей продуктами харчування. Головне, щоб держава зрозуміла, що насамперед треба дбати про свій народ...

◆ Ми активно співпрацюємо з українською компанією «Кернел». Це один з основних споживачів насіння соняшника – у нього великі потужності з його переробки, компанія також експортує насіння соняшника. Активно закуповує й кукурудзу... У цієї фірми стабільна цінова політика, є багато програм, які стимулюють розвиток аграрного сектора, зокрема вони кредитують аграрії, і їхні умови кращі за ті, що пропонує Аграрний фонд.

◆ Якби складно не було, я вважаю головним те, що ми зберегли свій колектив. Всі наші заводи – в робочому стані. Працюють і мліни, і крупзавод, і комбікормовий завод. До речі, виробництво комбікорму ми наростили. Причина – дякуємо нашим партнерам – селекційному центру, який займається виробництвом свинини. В нас із ними довгострокові відносини, ми маємо чудові результати співпраці.

◆ В нас непогані підсумки роботи в аграрному секторі. Більше 60 центрнерів з гектара ми зібрали пшениці, понад 100 – кукурудзи, більш як 50 – ячмінно. Це все та, що ми в себе переробляємо. Так повинна жити Україна. Треба більше переробляти й експортувати готової продукції. І мені приємно, що наша експансія на полях Німеччини, Англії, Канади. Маємо запити від багатьох інших, ось нещодавно отримали від Катару, з арабських країн.

◆ У Білій Церкві нашу продукцію (крім іншого – також якісні свіжі курячі яйця) можна купити щодня на прохідній підприємства та на оптовому ринку «Снайпер», куди 5 днів на тиждень виїздить наша машина.

◆ Стараємося й оздоровлювати людей – зберегли ще базу відпочинку на Півдні. Хай тільки відступить ковід, там, в екологічно чистій зоні на Одещині, у чудовому місці поряд зі знаменитим Вилковим, великим озером Сасик, з лиманом та відкритим морем, ми знову прийматимемо своїх працівників, їхніх дітей...

Спілкувалася Валентина ХРАБУСТ

Розбуджені історії

Минулого року проект «Скульптури – символи Білої Церкви» здобув перемогу в змаганні на фінансування із Громадського бюджету. Тож віднедавна 12 цікавих і пізнавальних об'єктів, сюжетно пов'язаних з історією нашого древнього міста, з'явилися на його вулицях, додавши їм деякої загадковості й певної туристичної привабливості.

Автором проекту став молодий «свободівець» Юрій Колотницький, а відомий скульп-

тор Максим Василенко втілював чудовий задум – використовуючи унікальну технологію, він упродовж року працював над створенням оригінальних історичних образів. Автори ідеї кажуть, що біля скульптур незабаром з'являться QR-коди, посередині яких можна буде відкрити для себе цікаві історії з життя міста.

Ось що розповів «Громадській думці» **Юрій КОЛОТНИЦЬКИЙ:** «Проект «Скульптури – символи Білої Церкви» задумувався мною давно, проте було бажання втілити його оригінально, не так, як в інших містах.

Я обрав 12 цікавих історій нашого міста, про які мало кому відомо. Вони охоплюють період від стародавніх часів до подій 100-річної давнини. Більшість інформації я отримував із праць місцевих істориків, зокрема Євгена Чернецького, який згодом допомагав уточнювати історичні факти.

Реалізувати проект ми разом з моими побратимами з ВО «Свобода» вирішили через Громадський бюджет. Завдяки підтримці мешканців ми здобули перемогу, і в кінці 2021 року проект був реалізо-

Залишається дочекатися зустрічі із за-

бутими на сторінках книжок і архівів історіями. А сьогодні ми просто назовемо міні-скульптури, які можна побачити на вулицях міста: Білоцерківський скіф, Ключ Ярослава, Змієві вали, Магдебурзьке право, Золото

Мазепи, Скаут Слабченка, Молот і голка (две скульптури), Бронепотяг Січових стрільців, Американський літак, Театральні маски, Булава Гетьмана. Детальна інформація про кожну з них розміщена на сторінці у фейсбуці, що називається «Скульптури – символи міста Біла Церква».

Валентина ХРАБУСТ

Культура як феномен цивілізації і подальшого розвитку міста

(ДУХОВНЕ ЖИТТЯ БІЛОЇ ЦЕРКВІ ВІД 1963 р. І ДО...)

Продовження. Початок у газеті від 10 грудня, 7 січня, 4 лютого.

Владі допомагає телебачення, яке робить все, щоб «охохмити», «обанкротити», «охохлити» глядача. Вбити людям в голови, що вони, оті «хочмачі», – найталановитіші, найрозумніші, що вони всі президенти – словом, «королі», «князі», «людини року» і взагалі – суперлюди. Телебачення перенасичене низькопробною примітивною продукцією, яка мозолить очі з ранку до вечора і пізньої ночі, на зразок – «Маски», «Дізель-шоу», «Свати», «Одного разу під Полтавою», «Танька і Володька», «Ліга сміху»... І знову хочу згадати думку, яку в одному з інтерв'ю висловив Є. Дудар: «Я хотів би, щоб кожен громадянин моєї держави, яко му Господь виділив хоча б крихітку талану, служив своїм мистецтвом моїй, тоб то своїй державі. І своїй нації. Але ніколи, нічим ні на жити не образив іншу націю». Наша Україна нині

згасає і знемагає в смертельних обіймах зажерливого спрута-олігархату та зрадницької байдужості влади до її подальшої долі. І стверджується думка, що свого часу Супрун здійснила реформу на знищенні медичної сфери. А нині – Зеленський і його оточення активно проводять другу реформу – на знищенні української державності. Тому доречно дорікнути нашим виборцям, що саме в роки становлення української державності Президентом мав би бути етнічний українець. Та ще й біда в тому, що, як стверджував відомий політик, – «Добулави треба голови». А видатний поет Б. Олійник поетичними рядками так висловив свою думку: *Згадай, нарешті, і про свій народ*

Хоча б за те, що має він в цю мить
Виконувати каторжну роботу;

За тебе перед людством червоніть.

Свого часу Шарль де Голь зауважив, «що політика – надто важлива справа, аби дозволяти займатися нею політикам». Безумовно, слушна думка. Тому саме нині у вирішенні багатьох питань має вступати у свої повноваження її Величність Культура. Та при такій владі про культуру ні журитися, ні дбати – нікому. Немає жодних коштів (бо бракує розуму!) й на те, щоб навчатися культури. Дивує, що навіть зарубіжні колеги ніяк не могли второпати, звідки походить оте прагнення блокувати національну культуру в Україні.

Безумовно, нині нам дуже не вистачає думки видатних поетів М. Вінграновського, В. Симоненка, М. Сома, Б. Олійника, В. Стуса (на жаль, покійних), у творчості яких за будь-якої влади була присутня життє-

Юлія Тимошенко: Маємо вийти з пастки Мінських домовленостей!

Хибною політикою Україну загнали у глухий кут. І вийти з нього нам допоможуть Будапештський меморандум, який дозволить організувати дієві переговори, та Уряд національної єдності, що допоможе змінити державу зсередини.

Таке переконання висловила голова партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко під час засідання Погоджувальної ради.

«Наша команда уважно проаналізувала ситуацію, і вся ця ескалація на кордонах пов'язана не з тим, щоб розпочати повномасштабну війну проти України, але для того, щоб примусити Україну до виконання Мінських угод, які були підписані «українськими патріотами». І зараз треба розібратися, хто заштовхав Україну в цей глухий кут і який з нього є вихід», – наголосила Юлія Тимошенко. Лідер «Батьківщини» переконана, що Мінські угоди загрожують втраті Україною суверенітету й незалежності не менше, аніж військове вторгнення, і є фактично політичним варіантом захоплення України Російською Федерацією.

«Я хочу закликати вас вийти з цієї пастки і звертається до всіх фракцій, до всіх депутатів. Ми маємо висловити свою консолідовану позицію та пояснити людям і нашим стратегічним партнерам, у чому криється загроза Мінських угод і в якому варіанті вони ніколи не можуть бути прийнятні, якщо ми хочемо зберегти Україну», – зауважила політик.

Водночас Юлія Тимошенко закликала не здавати національні інтереси України та актуалізувати надані Будапештським меморандумом гарантії.

«Наш шлях – виконання Будапештського меморандуму. І якщо свого часу «українські патріоти» цей документ заштовхали під килим і подарували країні «мінські договорняки», то майте совість повернутися до правильних форматів, тоді агресія і шантаж припиняється», – додала лідер «Батьківщини».

А спричинений внаслідок паніки й некерованості країною економічний занепад, на її думку, можна подолати об'єднанням усіх небайдужих політичних сил.

«Уряд національної єдності – це єдине, що може захистити зараз від розхитування ситуації всередині країни. Ми слабкі, тому що країна управляється неправильно. Нам треба повернутися до сильного управління і до реальної єдності!» – закликала Юлія Тимошенко.

У колі матусь-героїнь додалося

Указом Президента за вагомий особистий внесок у виховання дітей, створення сприятливих умов для здобуття ними освіти, формування високих духовних і моральних якостей почесне звання України «Мати-героїня» присвоєно ще чотирьом жінкам нашої громади: **Десвій Інні Анатоліївні**, яка народила шестеро та виховала до восьмирічного віку п'ятеро дітей; **Коломієць Юлії Ігорівні**, яка народила та виховала до восьмирічного віку

восьмеро дітей; **Убогій Нелі Іванівні**, яка народила та виховала до восьмирічного віку шестеро дітей, і **Павловій Вікторії Евгеніївні**, яка народила восьмеро та виховала до восьмирічного віку шестеро дітей, повідомляють офіційні джерела.

24 жінкам Київщини, серед яких були і троє наших землячок, урочисто вручили державні нагороди – посвідчення та нагрудні знаки.

На правда ємоційна відвітість, а вони самі були своєрідним показником рівня культури України.

Ленін гурти, які нічого корисного і пізнавального не спроможні дарувати людям. Це саме про них самого часу

Р. Паулс сказав: «Стільки зірок розвелося на естраді, що від їхнього світла темно навколо». До них охоче приєднється шановний ректор (але чомусь народний артист!) М. Поплавський, який одноманітними примітивними мелодіями і костюмами в дівочо-студентському оточенні все-таки дратує глядачів. Бо він на-

самперед ректор, а не співак, який озвучує такі бездарні рядки: «вареники кохані» чи, наприклад, «Ти наймиліша, бо я – твій Міша»... Низькопроб'я естради, коли вона за рахунок галасу покриває відсутність належного мистецького рівня під час виконання. Нині шуми, трясунство й дригання тілом і кінцівками

стали нормою.

Мені дивно, чому наш славетний хор «Від серця до серця», який може захищати честь Білої Церкви на різних вокальних конкурсах і фестивалях, не запрошують до участі в міських концертах. Г. Музика також позбавлені таїї можливості. Наше місто має знаних, обдарованих поетів, які не тільки професійно творять поезію, а й достойно її представляють, проте й вони залишаються поза увагою. І всі ці нюанси наполегливо повертають нашу думку до культури. І коли людина живе нею (у різних проявах), вона на все життя заряджається акумулятором душі.

Анатолій КУЛЬЧИЦЬКИЙ,
заслужений працівник культури України

